

Singurătate

Florinpaun

Când mi-a mai fi, singurătate, ca să plec
Prin noi sălbăticiii încovoiate de blestem,
A jalei luncă, întovărășit, eu s-o mai trec,
Și steaua să-mi abat de l-al tău cherem?

De ce le risipești care-mi vin greu și puțin,
Din nădejde și curaj, a lor sărăcie amară?
Cu ce păcat mă-ncânt și nu iau să m-abțin,
De viața îmi strivești sub talpa de povară?

De ce mă prăpădești, în felul ăsta să trăiesc,
Sufletul să-l spurc, ce trage ca să-mi moară,
Cu lăncedele gânduri, ce și oasele-mi lovesc,
Straniul să mă-ncalțe, să mă facă de ocară?

La ce îngădui să iubesc, avântul nu mi-l iei,
Să fiu apatic și advers, să am nimic în mine?
Sunt cărui drac îndatorat și ce, din anii mei,
De orice piatră o-ntorc, nu se întoarce bine?

La ce nu mă orbești, să mă mai uit nicicând
L-al străinului noroc, ce-i se ține ca un câine?
O! L-astă existență, ce s-o imit nu pot visând,
La-nsoririle-i de azi, ce l-au aștepta și mâine?